

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΤΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

— — — — —

(Συνέχεια· Ἰδε ἀριθ. φυλ. 85.)

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ὑπέλαβεν ὁ Προηγούμενος, ἡμεῖς πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ εὔρεθῶμεν εἰς τὴν ὠρισμένην θέσιν καὶ ὥραν, διότι πιθανὸν ἐν τῇ διαθήκῃ του, νὰ ἀφῆκε κληρονόμους.

— Καὶ οἱ κληρονόμοι, κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον, κύριοι, εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐξοφλήσωσι καὶ τὰ χρέη, προσέθηκε τὸ Ἀρκούδιον.

— Ἰσως ἔχει δίκαιον τὸ Ῥωμαϊκὸν σου δίκαιον· διότι κατὰ τὸ ἐφαρμοζόμενον σήμερον δίκαιον τῶν *Πανδεκτῶν*, τὸ δίκαιον διαφιλονεικεῖται· ἂν ὅμως ἐπρόφθασεν ὁ καλὸς σου Συνταγματάρχης νὰ κάμῃ καὶ τὴν διαθήκην· εἶπεν ὁ Παπουλᾶκος.

— Τότε πάλιν, εἰς μικρὸς περίπατος μέχρι Πειρχιδῶς, καὶ ἐν μικρὸν πρόγευμα· τί λέγεις, Ἀρκούδιον, δὲν θὰ ᾔηναι εὐάρεστον;

Μά! τοὺς γλυκεῖς σου λόγους, Προηγούμενε, ἔχεις λόγον Δημοσθένειον, μία ἀπλὴ λέξις σου,—μὲ μικρὸν πρόγευμα—μολονότι ἔπρεπε νὰ ᾔηναι τοῦλάχιστον μέγα, εἶναι ἐπιχείρημα ἰσχυρὸν νὰ πείσῃ καὶ τὸν πλέον ἀδυσώπητον στόμαχον. Ἐμπρὸς! σὲ ἀκολουθῶ, ἢ σὲ ἀκολουθοῦμεν, διότι δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν ἱπποτῶν μας οἱ στόμαχοι ἐπείσθησαν ἐκ τῆς εὐγλωττίας σου.

Πλὴν — *halte là*—μὴ προχωρῆτε, παρακαλῶ· μίαν στιγμὴν νὰ ἀναρτήσω, τὸ ὁποῖον φέρω τεχνόσημον, διότι νομίζω ἐπέτυχα τὴν θέσιν του.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ ἐνώπιον ἡμῶν ὑπ' ἀριθ. . . . ἐργαστάσιον ῥαπτρίας, καθὼς βλέπετε, τοῦ συρμοῦ· μιᾶς μικρᾶς πεποικιλμένης ὀρτυγος, ἣτις ἀφῆσκα τὰ ψυχρὰ κλήματα, ὅπου ἡ καταδίωξις κατέστρεψε τὴν φωλεάν της, ἦλθε νὰ κατασκηνώσῃ ὑπὸ τὸν γαλήνιον οὐρανὸν μας, ἐλπίζουσα ἀνάπαυσιν ψυχῆς καὶ σώματος . . . ἀλλὰ εἰς τὰς κατοικημένας χώρας, καθὼς εἰξεύρετε, μόνον τὰ στρουθία μένουσιν ἀκαταδίωκτα. . . .

— Ωραῖα! θαυμάσια! καὶ μὰ τὸν ἅγιον *Μαρτῖνον* τὸν προστάτην της, μόνη ἡ ἐπιγραφὴ τῇ ἐλλείπει, διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἱατρὸς εἰς τὸν πονόδοντον, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησε, χωρὶς νὰ τὴν ἀδικήσωμεν, εἰς ἓνα καὶ μόνον διώκτην της· ὅστις καὶ τοι ἱατρὸς εἶχεν ἀνάγκην παρομοίου ἱατροῦ. . . .

— Τὴν ταλαίπωρον! εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποθάνῃ, καθόσον ἔμεινε μὲ μόνας τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰς τρυφεράς ἀναμνήσεις της· διότι ὁ ἱατρὸς μετέβη νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τῶν *Παρισσίων* τὰ Πανεπιστήμια.

— Ἐλα! ἔλα βοήθει με, αἰσθηματικέ μου, νὰ τελειώνωμεν, διότι φέγγει, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ ἔγώ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἱατροσυνεδρίου, ὅστις τὴν χειροτονεῖ.

— Εἰς τῶν ἵπποτῶν μου τὴν ἀνθοδέσμην τὸ ἔργο, πάντοτε ἦτον ἡ ἐπεξηγήσις τοῦ λόγου· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνηρτήθη, καὶ ἰδοὺ τὴν ἐπαύριον εἰς πείσμα τῆς καλῆς ἀστυνομίας, ἡ ράπτρια τοῦ συρμοῦ ἐξύπνησεν ἀνηγορευμένη ὁδοιποῖατρος, καὶ ὁ Κουρεὺς ἀγγειοπλάστης.

— Ἄγωμεν, κύριοι, ἄγωμεν ἤδη εἰς τῆς μαγίσσης, εἶπε τὸ ἀρκούδιον· διάβολε! καθίδρωσα, διὰ νὰ κάμω μόνον ἓναν ἱατρὸν καὶ ἓναν ἀγγειοπλάστην. Τί ἄραγε ὑποφέρει τὸ ταλαίπωρον ἱατροσυνέδριον ἀναγορευόν κατ' ἔτος τόσους ἱατροὺς, καὶ οἱ πτωχοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου μας, τόσους νομικούς.

Ἐγέλασαν οἱ ἱππόται καὶ ἀπεσύρθησαν, διευθυνόμενοι πρὸς τῆς μαγίσσης τὸ καταγώγιον, τὸν νεανίαν ἔχοντες ὁδηγόν· καὶ ἰδοὺ διελθόντες διαφόρους στενωποὺς καὶ διὰ πολλῶν περιστροφῶν, ἔφθασαν τέλος ἐκεῖ ὅπου ἦτο τὸ μυστηριώδες κατοικητήριον αὐτῆς, εἰς συνοικίαν ἀπόκεντρον.

— Κύριοι, λέγει τότε ὁ νεανίας, περιμένετε ὀλίγας στιγμὰς νὰ κρούσω ἐγὼ μόνος τὴν θύραν· ἡ οἰκία εἶναι ἡ κατ' ἐναντι ἡμῶν ἡ ἔχουσα τὴν πεπαλαιωμένην ἐκείνην θύραν, ἐφ' ἧς ἤρτηται τὸ μέγα ἐκεῖνο σιδηροῦν κλεῖθρον. Τῆς θύρας ἀνοιγομένης εἰσέρχεσθαι ἐντὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου, ὅστις σὲ φέρει εἰς κλίμακα ξυλίνην σεσαθρωμένην, ἔτοιμον νὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος σου, καὶ τῆς ὁποίας ὁ τρυγμὸς, πρόσθε, καὶ αἱ ὑγραὶ ἀναθυμιάσεις σοὶ δίδουσι τὴν ἰδέαν καὶ νομίζεις, ὅτι πατεῖς ἐπὶ σωροὺς νεκρῶν κοκκάλων, μέχρῃ οὐ ἀνελθὼν ἀντικρύσης θύραν κοιμητηρίου ἡνεωγμένην· εἰσέρχεσθαι καὶ τότε κρούεις τὴν δευτέραν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀνοιγομένην ὅπου εἶναι τῆς μαγίσσης ὁ θρόνος μεταξὺ μιᾶς γρακίας παραλύτου, μιᾶς δωδεκάδος χαρτοπαιγνίων καὶ ἄλλων τόσων κυάμων.

— Διάβολε! ἀπαράλλακτα, ὅταν κατὰ πρῶτον ἀπέθανα, ἐνθυμοῦμαι ὅτι παρέστην εἰς τὴν Περσεφόνην καὶ τὸν Πλούτωνα. Ἀλλ' ἐντούτοις ἐκεῖ ὁ ἱπποτικὸς Ἑρμῆς δὲν μᾶς ἔκαμε νὰ περιμένωμεν πρὸ τῆς θύρας.

— Εὐχαριστῶ, διὰ τὴν τιμὴν, ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινος ἐθιμοταξία τηρεῖ ἄλλην τάξιν ἢ τὴν τῶν θεῶν, ὥστε ἀναμένετε καὶ ἔφθασα· πλὴν ὥς εἰξεύρετε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῇ ὅλους συγχρόνως.

— Τότε οἱ λοιποὶ εἶναι ἀνάγκη οὐ μόνον νὰ φρουρῶμεν, ἀλλὰ καὶ κλήρους νὰ ρίψωμεν τίς θὰ ᾔῃαι ὁ πρῶτος.

— Ὅτι θὰ ᾔῃαι ἐγὼ ὁ πρῶτος, εἶπεν ὁ Προηγούμενος, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, διότι ἐγὼ ἔχω συμφέρον νὰ λύσω, ἂν δυνηθῶ, τῆς μυστηριώδους μου τοῦ αἰνίγματος· ἄλλως τε, τί διάβολο! μικρὰ προτίμησις διὰ τὸν Προηγούμενον, ὅστις, λεχθήτω ἐν παρενθέσει· κάμνει καὶ τὰ ἔξοδα ὅλης αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς

— ἔχει δίκαιον, κύριοι. Πρῶτος λοιπὸν σύ! εἶπον, καὶ ὁ νεανίας ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγα βήματα, ἔκρουσε τὴν θύραν, ἥτις ἠνοίχθη, εἰσῆλθεν, ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μεθ' ἑνὸς προσώπου, καὶ ἐπανῆλθεν ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ

Ἡ πρώτη πυρίνη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου ἐξηκοντίσθη κατὰ τοῦ φεύγοντος

σκότους, ὅτε ἡ θύρα τῆς μυστηριώδους οἰκίας ἠνοίγετο εἰς τὰ εὐτολμα βήματα τοῦ Προηγουμένου, ὅστις εἰσῆρχετο δεισιδαιμονῶν ἐκ προκαταλήψεως, ὡς συμβαίνει εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἡλικία μὲν καὶ ἡ μικρὰ πείρα δίδει τὴν τόλμην, ἡ ἀνατροφή ὅμως ἡ παιδικὴ ἐζύμωσε τὴν τρυφεράν του καρδίαν εἰς τὰ μυστηριώδη μυθολογήματα τῶν ἐξωτικῶν καὶ τῶν ἐναερίων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα παρίστανται εἴτε ἐν φάσματι, εἴτε ἐν λογισμῷ εἰς ἕκαστον βῆμά του, ὁπότεν πλανᾶται εἰς τὰ σκότῃ ἢ τὰς ἐρήμους. Καὶ δὲν ὁπισθοδρομεῖ μὲν διερχόμενος τὰ κοιμητήρια τῶν νεκρῶν, οὐχ ἦττον ὅμως αἰσθημα κεκρυμμένον ἀναπτύσσεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὴν ὁποίαν δάκνει τῆς δεισιδαιμονίας ὁ ψυχρὸς ὁδὸς, καὶ τὸν κάμνει νὰ ῥιγῇ ἀκουσίως εἰς πάντα ἀνεπαίσθητον θόρυβον, ὅστις πολλάκις ἀνορθοῖ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

— Μόλις ἐπάτησε τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς αεσαθρωμένης κλίμακος, καὶ ὁ τρυγμὸς αὐτῆς καὶ ἡ δόνησις ἐκ τῆς χαλαρότητος τὸν ἔκαμε νὰ ῥιγῇ προερχομένη ἐπίστευσεν ὅτι πατεῖ εἰς νεκροκράβατον, καὶ ὅτι εἰς τὸ σκότος τοῦ διαδρόμου ἔβλεπε σωροὺς νεκροκοκκάλων, ἀφ' ὧν ἐν τῇ ἐμφάνισι του νυκτερίδες καὶ σκιαὶ ἔφευγον πετόμεναι, διότι κατείχετο ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι εὗρίσκετο εἰς οἰκίαν μαγίσεως, ἥτις ὑπετίθετο ὅτι ἀνεγίνωσκε τὸ μέλλον τῇ συνδρομῇ τῶν δαιμόνων.

Μολαταῦτα ἀνῆλθε βήματι σταθερῷ τὴν κλίμακα καὶ μόνη ἡ βεβιασμένη ἀναπνοή του ἠδύνατο νὰ προδώσῃ ὀλίγους παλμοὺς συγκινήσεως. Ὅτε δὲ εὗρέθη ἐνώπιον τῆς θύρας καὶ ἔκρουσε συνθηματικῶς τῷ ἐφάνῃ, ὅτι βήματα ἐλαφρὰ ἐκλόνισαν τοῦ διαδρόμου τὸ ἔδαφος καὶ ἡ προστριβὴ φευγούσης ἐσθῆτος ἀφῆκεν ἤχον συνενωθέντα μετ' ἐκείνου τοῦ σιδηροῦ σύρτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ ἀφθαλμὸς τοῦ Προηγουμένου ἀντελήφθη εἰς τὸ βάθος σκιὰν μυστηριώδη.

Ἐντούτοις προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τὸ ὁποῖον μόλις φωτίζεται, καὶ εἶναι ἤδη ἐνώπιον τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον τῷ περιέγραψεν ὁ νεανίας. Ἡ ἀταξία, ἥτις κεῖται πανταχόσε εἶναι νέα ἀφορμὴ δεισιδαιμονίας, ἥτις χωρὶς νὰ τὸν κάμνῃ νὰ μετανοῇ, τῷ διεγείρει αἰσθημα καρτερίας, καὶ ἀναμένει τὴν ἐμφάνισιν τῆς μαγίσεως τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξιν μαρτυροῦν τὰ συμβολικὰ τῆς μαγικῆς τέχνης τῆς ὄργανα· Κύαμοι ἐδῶ, χαρτοπαίγννα ἐκεῖ, καὶ ἀκόμη μία νεκροκεφαλὴ τεθειμένη εἰς παράμερον στηλοβάτην.

Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔστη ἀκίνητος, προσέχων καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἡ ἀνυπομονησία τὸν ἔκαμε νὰ βαδίξῃ κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, εἰς ὃ περιεργάζετο τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν γυμνότητα, ἥτις προσέθετε νέον μυστήριον εἰς τὸ καταγώγιον ἐκεῖνο. Εἶχε κάμει τὸν ἕκτον ἤδη γύρον ἐντὸς τοῦ δωματίου αὐτοῦ, καὶ ἤδη ἤρχισε νὰ ἀδημονῇ, διότι ἔκρουσεν ἐπανειλημμένως εἰς μάτην τὴν θύραν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων.

Τὶ διάβολο! διελογίζετο, μὴ τοὺς ἔφαγον ὅλους ἐδῶ τὰ δαιμόνια. Ἐἴ! δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ! ἐφώναξεν, ἀλλ' ἡ φωνὴ κρούσασα τοὺς τέσσαρας μέλανας τοίχους τῆς αἰθούσης, ἀντήχησε κακῶς εἰς τὰ ὠτά του,

καὶ ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πάλιν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός· εὗρίσκετο δὲ ἐνώπιον μιᾶς θύρας τὰ νῶτα ἔχων πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένα. Ἡ διαία τότε κυκλοφορία τοῦ αἵματός του τὸν ἐστενοχῶρει καὶ ἐσκέπτετο τὴν νὰ πράξῃ, ὅτε ἐνθυμηθεὶς, ὅτι ὁ νεανίας ἐν ταῖς ὁδηγίαις αὐτοῦ τὸν εἶπεν, ὅτι εἰσερχόμενός τις εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν ἀνοίγεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρα, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐστράφη, καὶ μεθ' ὁρμῆς ἐπισύρας τὸ ἡμίφυλλον αὐτῆς, ἠνοίχθη ἐνώπιόν του νέος διάδρομος, εἰς ὃν ἀντήχησε νεαρὰ φωνὴ καὶ εἰς ἐν — Ἀ! ἐπιφώνημα φόβου, ἐν σῶμα κατέπεσεν εἰς τὸ σανίδωμα, μὴ δυνηθὲν νὰ μακρυνθῇ.

Ὁ Προηγούμενος ὠπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα, καὶ εἰς ἓνα βίαιον τῆς καρδίας του παλμὸν τὰ ὦτά του ἐβόμβησαν· ἔθεσε μηχανικῶς τὴν χεῖρα εἰς πιστόλιον, τὸ ὁποῖον ἐκόσμηι ἔσωθεν τοῦ ἐπανωφορείου, τὴν ὀσφύν του, καὶ ἤδη ὁ λύκος αὐτοῦ ἀνωρθώθη.

Στάσου! ἔκραξε πνεῦμα ἢ ἄνθρωπος, πρὶν ἢ σὲ κρᾶξῃ ἐπισήμως τὸ στόμα τοῦ πιστολίου μου. Οὐδεμίᾳ ὁμῶς ἀπάντησις.

— Διάβολε ἐψιθόρισεν, ὅτε μετὰ στιγμὴν ἤρχισε νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς· μὲ φαίνεται, ὅτι ἐκεῖ κάτω κεῖται σῶμα, καὶ ἂν δὲν λανθάνωμαι βλέπει τις τὰς πτωχὰς γυναικείας ἐσθῆτος. Ἐκαμὲν ἐν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω μετὰ προφυλάξεως, δύο, τρία, καὶ ἰ' οὐ ἤγγιζε τὴν μεταξωτὴν ἐσθῆτα, εἰς τῆς ὁποίας τὸν θόρυβον ἐρρίγησε, καὶ ἐνῶ ἔκυπτε νὰ ψηλαφήσῃ, ἀτμοσφαῖρα μύρων τὸν ἐκύκλωσε. Δὲν χάνει τότε καιρὸν ἀλλ' ἀμέσως αἱ χεῖρες του ἀνεδύκωσαν ἡμιθανὲς σῶμα καὶ ἡ ἀφῆ του ἤγγισε τὴν λίαν ἐπιδερμίδα γυναικείου προσώπου.

— Διάβολε! διελογίζετο ποῦ εὗρίσκομαι; Μὴ καταλάθος εἰσῆλθα εἰς ἄλλην οἰκίαν ἢ μαγευμένος ἴσως πλανῶμαι εἰς ὀπτασίας;

Ἰπάρχουσι, βλέπετε, στιγμαὶ, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ὑπάρξεώς του αὐτῆς, τὴν συγχέει μετὰ τῶν ἀπατηλῶν ὀνείρων, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε παρωδοῦσι τοσοῦτον ζωηρῶς τὴν ζῶην, ὥστε νομίζεις, ὅτι εὗρίσκεσαι ἔξυπνος, ἐνῶ σὲ σφίγγει στενὰ τοῦ ὕπνου ἡ ἀγκάλη.

Δὲν ὠπισθοδρόμησεν ὁμῶς, ἀλλ' εἶτε ὄνειρον, εἶπεν, εἶτε πραγματικότης, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διασαφίζει τὰ πάντα. Καὶ ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ καταβιβάσῃ τὸν λύκον τοῦ πιστολίου του συνάψας τὰς δυνάμεις του, ἀνήγειρε τὸ σῶμα ἐκεῖνο, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου, ὅπου δύο ἐρυθραὶ ἀκτῖνες φωτὸς εἰσῆρχοντο λαθραίως ἐκ τῆς ἡμιεκλεισμένης θύρας, παραπλεύρου θαλάμου, ὅστις ἀναμριβόλως ἔβλεπε πρὸς τὴν ὁδὸν. Ὀλίγα μόνον βήματα εἶχε κάμει, ὅτε σπασμοὶ κατέλαβον τὸ ἀνά χεῖρας σῶμα τοσοῦτον ἰσχυροί, ὥστε παρ' ὀλίγον οἱ πρῶτοι αἰφνιδίως ἐπελθόντες νὰ τὸ ἀποσπάσωσι τῆς ἀγκάλης τοῦ Προηγούμενου, τοῦ ὁποίου αἱ συγκινήσεις ἤρχισαν νὰ γίνωνται ζωηρότεραι, καὶ ἡ κεφαλὴ του νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ συλλάβῃ ἓνα λογισμὸν, ἀλλὰ στρέφεται ἀπὸ παραζάλην, εἰς τὴν νεκρικὴν ἐκείνην σιωπὴν, ἐνθα ἡ ἀναπνοὴ μόνη καὶ ἐκρότος τῶν βημάτων του ἤκούετο.

Τέλος μηχανικῶς πως ἔφθασεν πρὸ τῆς θύρας, δι' ἧς τὸ φῶς εἰσῆρχετο καὶ τὸ στήθος του εἶχεν ἐξογκωθῆ τοσοῦτον, ὥστε αἱ χεῖρές του ἔχαλαρώθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἀφῆκαν νὰ διαφύγῃ τὸ ἀσπαῖρον εἰς τὰς ἀγκάλας του σῶμα, καὶ νὰ καταπέσῃ πρὸ τοῦ κατωφλίου· ἐφ' οὗ ἔκλινε γόνυ καὶ οὗτος μὴ εἰζεύρων τί νὰ πράξῃ· διότι χίλιοι λογετμοὶ ἀνέβαινον ἐν τῇ κεφαλῇ του καὶ τὸν συνετάραττον. Ἡ σπουδαιοτέρα ὁμῶς ιδέα, μήποτε εὕρισκετο εἰς ἐντιμὸν τινα οἰκίαν καὶ ἡ ἐμφάνισις νέου προσώπου τὸν εὕρισκεν εἰς ἐκείνην τὴν δύσκολον θέσιν, μὲ πιστόλιον ἀναχειρας, μὲ γυναῖκα ἀσπαίρουσαν, νευρικὴν, πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ αὐτὸν συγκεκινημένον ζωηρῶς τὸν ἔκαμε νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέλησιν ἐκείνην, ἥτις εἶναι ὁ μοχλὸς τῶν μεγάλων ψυχῶν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν δυσχερῶν ἔργων· καὶ ἰδοὺ ἠγέρθη, ἐσπόγγισε τὸν καταρρέοντα τοῦ προσώπου του κατάψυχρον εἰς θρόμβους ἰδρώτα, καὶ ρίψας βλέμμα βαθὺ περὶ αὐτὸν, πρώτη ιδέα τῷ ἐπῆλθε νὰ ἀφήσῃ ἐκεῖ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, καὶ νὰ φύγῃ ὅθεν ἦλθεν, ἀλλ' ἡ περιέργεια τοῦ μυστηρίου καὶ ἐνδόμυχός τις φωνὴ προαισθήσεως τὸν ὥπλισεν ἐκ νέου μὲ τὰς δυνάμεις τῆς νεότητος, καὶ διασκελίσας τὸ πρὸ αὐτοῦ ὤθησε τὸ ἡμίφυλλον τῆς θύρας καὶ τὸ φῶς εἰσρεῦσαν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γυναικὸς, ἥτις εἰς ἓνα βίαιον ἐκ νέου σπασμὸν ἔθεσε τὰς χεῖρας καὶ ἐκάλυψεν αὐτό.

Ἡ κίνησις αὕτη διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Προηγούμενου, ὅστις ἐκπλαγεὶς εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐκτάδην καλλονὴν, ἔστη καὶ εἶδεν ὅτι·

Κόρη ὀλόμαυρος, λελυμένη, διεκλαδίζετο εἰς μακροὺς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, ἐξ ὧν εἰς εἰλίσσαστο ὡς ὄφεις περὶ τὸν κύκνειον τράχηλόν της, τὸν ἐξερχόμενον αὐθαδῶς ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου μαύρης μεταξωτῆς ἐσθῆτος, ἐρμητικῶς κομβωμένης μέχρι λαιμοῦ, ἥτις ἄφινε νὰ φαίνωνται οἱ ζωηροὶ παλμοὶ τοῦ στήθους της, ἡ δὲ ἐντελὴς προσαρμαγὴ της ἀπεχώριζε δακτύλειον ὀσφύν, ἀφ' ἧς ἔχύνετο πρὸς τὰ κάτω σῶμα σειρήνος. Τὸ πρόσωπον μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ, διότι ἐκάλυπτον αὐτὸ σπασμωδικῶς λεπτοφυεῖς χεῖρες. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐστήριξε τὸ βλέμμα, καὶ ἔκυψεν ὅπως ἀποσύρῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ φυσικὸν κάλυμμα· ἀλλὰ μόλις ἤγγισε, καὶ βαθὺς στεναγμὸς, νέαν ἔδωκεν ὤθησιν εἰς τοὺς νευρισμοὺς, οἵτινες περιέστειλαν τὴν κορυφωμένην ἤδη περιέργειάν του, ἥτις ἔκαμε τὴν κεφαλὴν του νὰ πυρέσῃ.

Μία στιγμὴ καὶ ἐν βλέμμα ταχὺ περὶ αὐτὸν, ἦσαν τοῦ λογισμοῦ του οἱ προδόται, καὶ ἰδοὺ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἐνῶ ἐπνίγετο εἰς τὰ μῦρα τῆς ἀτμοσφαίρας του, ἔφερεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ θαλάμου, τὸ ἐναπέθεσεν εἰς τὸν τυχὸν πρὸ αὐτοῦ ἀνάκλιντρον, καὶ ἐπανῆλθεν ἀφοῦ ἔκλεισε προσεκτικῶς ἔσωθεν τὴν θύραν, καὶ ἐστράφη νὰ δώσῃ βοήθειαν, διὰ παντὸς μέσου, εἰς τὴν παθαίνουσαν. Τότε παρετήρησεν, ὅτι εὕρισκετο ἐντὸς θαλάμου ἀριστοκρατικοῦ καλλωπισμοῦ, διότι ἐδῶ μὲν ἴσταται κάτοπτρον, βάσιν ἔχον μαρμαρίνην κομψὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἔκειτο μεταξὺ πλήθους φιαλίων μὲ παντοειδῆ ἔλαια καὶ παχύμυρα· πρὸς δὲ νερὰ εὐώ-

δη, καὶ παρθενικὰ γάλατα, ὅλα τὰ πρὸς ἀριστοκρατίας καλλωπισμὸν ἀναγκαιοῦντα· ἐκεῖ δὲ λεκάνη πολυτελὴς δεχομένη ἀπὸ τεχνητῆς πηγῆς τὸ χυνόμενον κρυσταλῶδες ὕδωρ, καὶ παρεκεῖ μέγα ὡς τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα κάτοπτρον.

Ὁ ἱππότης μου ἔδραμε πρὸς τὰ περιέχοντα τὰ μῦρα φιάλια, ὡσφράνθη τινὰ ἐξ αὐτῶν, καὶ ὡς καλὸς χυμικὸς ἀνέμιξε δύο ἢ τρία ἐκ τῶν πνευματωδῶν μύρων, καὶ ἀφοῦ ἐτάραξεν αὐτὰ καλῶς, ἦλθε πρὸς τὴν πάσχουσαν, καὶ ἐπροσπάθει νὰ ἀποσύρῃ τὰς χεῖρας ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτῆς, διὰ νὰ προσφέρῃ αὐτὸ εἰς τὴν ὀσφρησιν.

Τέλος μετὰ πολλοῦ κόπου τὸ κατώρθωσε, καὶ ἡ ἀσθενὴς ἀναπνεύσασα, ἀφῆκε στεναγμὸν πόνου, χωρὶς ὅμως νὰ ἀφήσῃ τὰς χεῖράς της νὰ καταπέσωσιν. Ἀλλ' ἐνῶ ὁ ἱππότης μου ἐνθουσιῶν, ἐσκέπτετο πρὸς σωτηρίαν τῆς πασχούσης, καὶ ἤδη ἡ χεὶρ του ἤγγισε τὸν στηθόδεσμον αὐτῆς, ὅπως παραλύσῃ τοὺς δεσμούς του, καὶ δώσῃ ἐλευθέραν ἀναπνοὴν εἰς τοὺς στενοχωρημένους πνεύμονας, παρετήρησεν, ὅτι ὑπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ στήθους διέφευγε λεύκωμά τι· ἀπέσυρεν αὐτὸ ἐντελῶς καὶ εἶδεν, ὅτι ἦτο ἐπιστολὴ μυρωμένη καὶ μὲ σφραγίδι πλουσίαν δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ. Μηχανικῶς ἔστρεψε αὐτὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ῥίψῃ, ὅτε τὸ κύριον ὄνομα αὐτῆς προσέβαλε τὸ βλέμμα του· κύπτει, παρατηρεῖ, καὶ ἡ ἐκπληξίς του φαντασθῇτε ὅποια ὑπῆρξεν, ἀναγνώσαντος ἐπ' αὐτῆς καὶ τὸ ἐπώνυμόν του.

— Πρὸς ἐμέ! εἶπε καὶ ἀνωρθώθη ὡς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ λογικὸν συγχίζεται· θέλων νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ μυστήριον ἔθραυσε τὴν σφραγίδα καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον, ἀναπτύσσων τὰς πτυχὰς αὐτῆς, διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν· ἀλλὰ μόλις ἀντελήφθη τὴν λέξιν· «*ἡ γυνὴ τοῦ χοροῦ*» καὶ ἐν τῷ ᾄμα·

— Ὅχι! ἔκραξε μία μαγικὴ φωνή, καὶ δύο συγχρόνως χεῖρες τὴν ἤρπασαν ὅπισθεν ἐκ τῶν χειρῶν του.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν φωνὴν καὶ τὴν αἰφνήδιον χειρονομίαν, πιστεύσας, ὅτι κατελήφθη ἐξ ἀπροόπτου ἡ μὲν χεὶρ του ἐκινήθη μηχανικῶς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ πιστολίου, τὸ ὅποion ὅμως δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ, τὸ δὲ βλέμμα του ἐρρίφθη πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον, ὅπου ἐπίστευε κοιτωμένην εἶτι τὴν πάσχουσαν. Δύο τότε φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ τὸν ἀντίκρυσαν, ἐνῶ πρόσωπον ὀλοπόρφυρον περιστέφετο ὑπὸ ἡμελημένης κόμης. Εἶσαι σὺ; ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἐκπληκτος.

— Ἐγὼ, ἡ δυστυχὴς! ἐπρόφερε μετὰ λιγμῶν καὶ ἔρριψε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της, διὰ νὰ μὴ φανῇ τὸ δάκρυ, ἢ κάλλιον, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν τῆς προσποιήσεώς της, διότι τὸ πᾶν μέχρι τοῦδε ὑπῆρξε προσποίησης αὐτοσχέδιος. Ἄν ταῦτα συνέβαινον μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἱππότης μου ἤθελεν εἰξεύρει πῶς νὰ φερθῇ, χωρὶς νὰ συγχίζεται εἰς τὰ συμβαίνοντα ἐνώπιόν του· ἀλλ' ἤδη ὡς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν καρδιά πάλλει, ἡ δὲ κεφαλὴ κλίνει εἰς τὰς θελήσεις ἐκείνης, ἐκλινε γόνυ καὶ αὐτὸς ἐνώπιον τῆς ὡραίας του, ἕτοιμος νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ὡς παραίτιος τῶν παθῶντης.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπεν. Συγγνώμην, ἂν ἀκουσίως . . .

— Σιώπα, ὑπέλαβεν ἐκείνη θέτουσα τὴν μυρωμένην χεῖρα τῆς ἐλαφρὰ πρὸ τῶν χειλέων του, ἐνῶ ἐν ὑπομειδίαμα μελαγχολικὸν ἐχρωμάτισε τὰ χεῖλη τῆς, ἰδοῦσα τὸ θῦμα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς. — Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην τῆς συγγνώμης σου· διότι . . . Ἀλλὰ βλέπουσα, ὅτι παρῆλθεν ἡ χρονικὴ στιγμή, καθ' ἣν ἡ πείρα ἐδίδαξεν, ὅτι, ἂν ὅχι πολλὰ, τοῦλάχιστον ἐν φίλημα ἔπρεπε νὰ ἦτο θεμένον ἤδη ἐπὶ τῆς χειρὸς, ἣτις τοσοῦτον ἀφελῶς προσεφέρθη, ἔκαμε μορφασμὸν (τὸν ὁποῖον ὁ ἱππότης ἐξέλαβεν μορφασμὸν ἄλγους) καὶ ἀφῆκε τὰς δύο τῆς χεῖρας νὰ πέσωσιν αὐθαδῶς ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ τὸ βάρος αὐτῶν ἐκολακεύθη νὰ φέρῃ, ὁ ἥρωας μου, μένων ἀκίνητος.

Ἀδεξιότης! διελογίσθη, ἡ πολύπειρος ὑποκρίτρια· πλήν—ὑπομονή! ἐξέφραζε τὸ βλέμμα, ὅπερ ἐστήριζεν ἐπ' αὐτοῦ.

Τέλος μετὰ στιγμῆς αἰσθηματικὴν σιωπὴν, καθ' ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐδάκρυσαν ἀντικρυζόμενοι, ὁ Προηγούμενος ἔλυσεν αὐτὴν, μέτινας κωμικὰς διαθρύψεις, καθόσον ἡ θέσις του παρίστατο δύσκολος.

— Κυρία, εἶπεν, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω, ποῦ εὕρισκομαι; ἡ τοῦλάχιστον εἰς τίνα εὐτυχῇ ἀφορμὴν χρεωστῶ τὴν συνάντησίν μας; Ἐπίστευα, ὅτι εὕρισκόμην εἰς μαγίσσης οἰκίαν. . .

— Εὕρίσκεσθε, κύριε, εἰς οἰκίαν μαγίσσης τῷ ὄντι, καὶ ἤλθομεν ἀμφότεροι διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἴσως, εἶπε· καὶ ἐστέναξε, τὸ δὲ ζωνηρὸν βλέμμα τῆς δὲν ἀπεσπᾶτο ἀπ' αὐτοῦ.

— Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν!

— Ναὶ, διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν· ἡ μάγισσα τὴν ὁποίαν εἶδα, μοὶ προεῖπε τὴν παρουσίαν σας, καὶ μὲ ἀνήσυχον ὀφθαλμὸν καὶ καρδίαν πάλλουσαν, ἀνέμενα ὀπισθεν τῆς θύρας τὴν ἐμφάνισίν σου. Οἶμοι, τὴν ἐμφάνισίν σου! καὶ μόλις σὲ εἶδα . . . Μία μόνη στιγμή ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ διὰ παντὸς δυστυχῇ μίαν γυναῖκα, ἐνῶ ὀλόκληρος ζωὴ δὲν εἶναι ἀρκοῦσα οὔτε πρὸς στιγμὴν εὐτυχίας . . . Ἡ στιγμή αὕτη παρέστη δι' ἐμὲ καὶ ἡ δυστυχία μου θέλει εἶσθαι ζωὴ ὀλόκληρος μακρὰν . . . τοῦ τόπου τούτου.

— Πῶς! ἀναχωρεῖτε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης μου.

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην μάλιστα.

— Ἀλλοίμονον! καὶ πιστεύετε σεῖς αἱ γυναῖκες, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάλογος δυστυχία, διὰ τὰς σκληρὰς τῶν ἀνδρῶν καρδίας, ὡς τὰς ὀνομάζετε.

— Ἀτυχῶς ἔχομεν ἀφορμὰς νὰ ἀμφιβάλλωμεν.

— Τοῦλάχιστον σεῖς . . .

— Ἐγὼ· ἐγὼ εἶμαι ἡ κατηραμένη τοῦ κόσμου . . . εἶπε καὶ ἀπέκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἡ κατηραμένη! Σὺ, ὁ ἄγγελος τῆς μαγείας;

— Ὡ, μή! ἄφετε, ἄφετε τὰς προχείρους εὐφημίας καὶ ἀνατρέξατε εἰς τὴν μικρὰν ἐπιστολήν μου, τὴν ὁποίαν ἐλάβετε τὴν ἀκόλουθον

τῆς ἀποφράδος ἐκείνης συναντήσεώς μας . . . ἐκεῖ ἐν μικρογραφίᾳ φαίνεται ἡ οἰκιακὴ εὐδαιμονία καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ ἀνάπαυσις . . .

— Βεβαιωθῆτε, κυρία, ὅτι ἐθλίβην εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, καὶ ἡ καρδίᾳ μου . . . θὰ πιστεύσετε, ὅτι προκατελήφθη ὑπὲρ ὑμῶν;

— Πιστεύω, κύριε, πιστεύω, ὅτι ἡ εὐγενὴς καὶ καρδία εἰςεύρει νὰ συμπαθῇ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ἐγὼ θέλω εἰσθαι ἡ διὰ βίου εὐγνώμων.

— Νὰ συμπαθῇ! εἰσέτι μάλλον, ὅτε ἡ καρδίᾳ μου εἶναι αἰχμάλωτος τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν σας, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς . . . ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ ἱππότης μου καὶ ἤδη ἐκάλυψε καὶ οὗτος τὸ πρόσωπον διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὁμολογίας του· ἐνῶ ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ὠραίας του ἐξήστραψεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν διότι τέλος ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ἀνεπιτηδείου τὸ στόμα τὴν μαγικὴν λέξιν εἰς ἣν περικλείεται ἡ εὐδαιμονία μιᾶς γυναικὸς· μειδίαμα δὲ πλάνον, ὡς τῆς Εὐας, κατέστησε τρυφεράν καὶ ἠδυπαθῇ τὴν φωνήν της ὅτε ἐπρόφερα.

— Σὺ αἰχμάλωτός μου; ποτέ! ποτὲ τοσοῦτον μεγάλη εὐτυχία δὲν κτᾶται δι' εὐτελοῦς θυσίας . . . πλὴν τί λέγω; ὅ,τι ἀποκαλοῦμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες μεγάλην εὐτυχίαν, εἶναι ἡ ἑπακρὸς δυστυχία μας, τὴν ὁποίαν ἐπισφραγίζει ἡ θλίψις καὶ ἡ μεταμέλεια. Θεέ μου! Θεέ μου, διατὶ νὰ τὸν γνωρίσω; ἐφώνησε καὶ κατέπεσε πρηνῆς ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα.

— Ὁ ἱππότης ἠγέρθη ὅλως αἴσθημα, τραπείς εἰς θωπείας καὶ παρακλήσεις πρὸς παρηγορίαν τοῦ θλιβομένου ἀγγέλου, φοβούμενος μήποτε ἐπανέλθῃ ἡ κρίσις τῶν νευρισμῶν, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὁποίων οὔτε καὶ λέξιν ἐπρόφερεν.

Ἐντούτοις πολλὰ τῷ ὑπελείποντο νὰ μάθῃ ἔτι, καὶ ἡ ἀμηχανία του ἦτο μεγίστη, ἐνόσῳ ἡ μυστηριώδης του κατείχετο ὑπὸ τῆς συναισθήσεως τῶν θλίψεών της· καὶ ἤθελεν ἴσως μένῃ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπὶ πολὺ, ἂν δὲν κατέφευγεν εἰς τῆς νεανικῆς τόλμης τὰ ἐπιχειρήματα· φλογερὰ φιλήματα ἐπὶ τῶν ἀφειμένων εἰς τὴν διάκρισίν του ἐρατεινῶν χειρῶν ἐκείνης, ἥτις ἐνδομύχως ἐγέλα ἴσως ἢ ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὴν δειλίαν του, ἥσαν ἡ ἐπίσημος ἐπισφράγισις τῆς πρὸ ὀλίγου περιπαθοῦς ὁμολογίας του.

— Ἀποθνήσκω! ἀποθνήσκω, ἐπρόφερε συνάμα ἀπηλπισμένος, εἴαν δὲν παρηγορηθῇς, εἴαν τέλος δὲν δεχθῇς τὸν ὄρκον μου τοῦτον. Σὲ ἀγαπῶ! μὰ τὸν θεόν! ἔκραξεν ὁ ἱππότης, περιπλεχθεὶς εἰς τὴν παγίδα.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν καὶ σὺ; εἶπεν ἐκείνη ἐγειρομένη, μὲ βλέμμα πεπλανημένον, ὡς ἡ καρδίᾳ της. Διότι ἐγὼ . . . ὦ, τὸ ἔγκλημά μου εἶναι μέγα! ἐγὼ σὲ ἠγάπησα, καὶ ἰδοὺ ὁ θεὸς μὲ τιμωρεῖ, δίδων μοι τὸν ἔρωτά σου ὡς τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν . . .

— Δός μοι! δός μοι τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ἔκραξεν ἡ παράφορος καὶ περιπτύξασα εἰς τοὺς ἐρατεινοὺς βραχίονάς της τὸν τράχηλον τοῦ ἱππότης μου, προσεκόλλησε μετὰ μανίας τὰ φλογερὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν χειλέων ἐκείνου, ἐνῶ τὸ βλέμμα της ἐπρόδιδεν ἀγωνίαν, ἐλειποθύμησεν.

Ὁ ἵππότης μου ὅλος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἔδιδε μηχανικῶς τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν, ὅτε ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκρούσθη. Ἦτον ὁ σύζυγος, ὅστις ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν συνήθη του διανυκτέρευσιν, καθ' ἣν ἔχασε χορτοπαίζων, ἤρχετο νὰ ζητήσῃ ἐπικουρίαν χρηματικὴν εἰς τῆς καλῆς συζύγου, τὰς οἰκονομίας, ἣτις διὰ λόγους ἰσχυροῦς, ποτὲ δὲν τῷ ἤρνεϊτο, ἀλλὰ πάντοτε τῷ προσέφερεν ἐλέγχουσα αὐτὸν, ὡς καὶ ἐκεῖνος πρὸς συζυγικὴν ἁρμονίαν τῇ ἐσυνχώρει τὰς ἀδυναμίας της.

Ἐνῷ ὁμοῦς ἔκρουε τὴν θύραν, ὁ ποῦς αὐτοῦ προσέκρουσεν εἰς ἐλαφρόν τι σῶμα, τὸ ὁποῖον ἤχησε· καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἴσως ἡ τύχη τῷ προσέφερε βαλάντιον πλήρες τῶν ὧσων ἔχασε, καὶ ἔκυψε νὰ τῷ λάβῃ.

— Διάβολε! πιστόλιον, εἶπε, καὶ ἔδηξε τὰ χεῖλη του, ἐνῷ τὸ μέτωπόν του συνωφρυνώθη. Εἶναι εὖρησα πολύτιμον, ἐμυρμύρισε, καὶ τὰ μαραμμένα χεῖλη του ὑπέσκασαν μειδίαν εἰρωνίας, ἐνῷ ἡ χεὶρ του ἔκρουσε καὶ δεύτερον τὴν θύραν.

— Τὸ δεύτερον κρούσμα ἐτάραξε τὸν ἵππότην μου, καὶ ἐπενήργησεν ὡς δραστήριον φάρμακον κατὰ τῆς λειποθυμίας τῆς μυστηριώδους, δι' ἣ ἀμφοτέροι ἠγέρθησαν ἔντρομοι.

— Τίς εἶ; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη ἔξωθεν ὁ κρούων· καὶ ἐννοεῖς, φίλτατε, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἐπὶ πολὺ.

— Ὁ σύζυγός μου! εἶπεν ἐκείνη τεταραγμένη, πρὸς τὸν ἵππότην· εἶτα στραφείσα πρὸς τὴν φωνὴν. Δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν, καλλωπίζομαι εἶπε.

— Χά, Χά! ἀνεκάγχασεν ὁ σύζυγος, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἔλαβε παράδοξον ἔκφρασιν. Δὲν βλέπτει, ἄγγελέ μου, μήπως εἶναι ἡ πρώτη φορά

— Συμφορά μου! ἐψυθύρισεν ἐκείνη, καὶ λαβοῦσα τὸν ἵππότην τῆς χειρὸς, τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν γωνίαν, τὴν πρὸς τὸ παράθυρον, ἀνεσύκωσεν ἐσπευσμένως τὴν ἄκραν τοῦ τάπητος, καὶ κατόπιν τὸ ὑπ' ἐκείνην καταπέτασμα.

— Σώζου! εἶπε, πρὸς τὸν ἵππότην δι' αὐτῆς· ἰδοὺ ἡ κλεῖς τῆς κρύπτης, τὴν ὁποίαν ἐξερχόμενος, ρίπτεις μεταξὺ τῶν χόρτων πρὸς τὰ ἀριστερά, εἰς πέντε βημάτων ἀπόστασιν, ἐνῷ θὰ στρέφῃς πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ τὴν σκιάδα τοῦ κήπου.

Ὁ ἵππότης ἠθέλησε νὰ ἀρθρώσῃ λέξεις τινάς, ἀλλὰ δύω ὠραῖα χεῖλη τῷ ἐκλείσαν τὸ στόμα, καὶ ἡ ἐξῆς φράσις — Ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ ἔχῃς εἰδήσεις μου τῷ ἐπέκλεισαν τὸ καταπέτασμα τῆς φυγῆς καὶ ἐγένετο ἄφικτος ὡς λίθος βυθιζόμενος εἰς ἡρεμοῦντα ὕδατα, τῶν ὁποίων αἱ συνταράξεις ὀλίγας μόνον στιγμὰς μετὰ τὴν κακάπτωσιν διαρκοῦσι, εἶτα γαλήνη καὶ ἡρεμία βασιλεύει.

Καὶ ὅτε ἡ μυστηριώδης αὐτὴ γυνή, ρίψασα ἐν βλέμμα πρὸς τὸ κάτοπτρον, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ κτένιόν της καὶ ἤλθε νὰ ἀνοίξῃ

τὴν θύραν, προσποιουμένη, ὅτι διαχωρίζει τοὺς μακροὺς τῆς κόμης τῆς πλοκάμους· ὁ πρὸς τὴν γωνίαν τάπης ἐμαρτύρει διὰ τῶν ἀτάκτιων πτυχῶν του, τὴν διαταραχθεῖσαν τῆς ἐπιφανείας του γαλήνην.

Ἐκεῖ ἐστηρίχθη καὶ τοῦ συζύγου τὸ βλέμμα, ἅμα ἠνεωχθείσης τῆς θύρας. Ἀφοῦ δὲ ἀναμέτρησε φαιδρῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδὸς τὴν καλήν του, ἥτις πάραυτα τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἤλθε καὶ ἔστη πρὸ τοῦ καλλυντηρίου τῆς. — Διατί, ἄγγελέ μου, τῇ εἶπε, δὲν φροντίζεις καὶ περὶ τῆς διευθετήσεως τοῦ δωματίουτου; προστάς δὲ τοῦ παραθύρου ἐπροσπύθη διὰ τοῦ ποδὸς, νὰ ἰσοπεδώσῃ τὸν ἀνώμαλον τάπητα, ἐνῶ διὰ τῆς χειρὸς διευθετῶν δῆθεν τὸ ἀνάκλιντρον, ἐβεβαίωσεν εἰς τὴν θερμότητα αὐτοῦ τὴν ιδέαν του.

— Παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφίσης ἡσυχον, φίλε μου, διότι πάσχω, καὶ μόλις ἠγέρθην· ἀπῆντησεν ἐκείνη, χωρὶς νὰ στραφῇ.

— Τὸ πιστεύω ἄγγελέ μου, διότι τὸ ἀνάκλιντρον θεομὸν ἔτι φέρει τοὺς τύπους τῶν θελγήτρων σου· ἰδοὺ καὶ μία ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Κύρ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἐπιστολῆς ἐστράφη ἐκείνη ὡς λέαινα τῆς ὁποίας ἀρπάζουν τὰ νεογνά, καὶ ἐρρίφθη κατ' αὐτοῦ.

— Ἀλλ' ἐκεῖνος προτείνας μετ' ἀδιαφορίας τὸ ἀνὰ χεῖρας του πιστόλιον, τὴν ἔκχμε νὰ σταθῇ ἀκίνητος καὶ ὠχρὰ ὡς ὁ θάνατος εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν, ἐτοίμην νὰ καταπέσῃ.

— Ὅχι! ὅχι δὲ ἄγγελέ μου, εἰρήνη! εἰρήνη καὶ συνθηκολογοῦμεν, ἂν θέλῃς, σεβόμενος ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ μυστήρια.

— Τί θέλεις λοιπόν; τὸν λέγει ἀνορθώσασα τὴν κεφαλὴν· λέγε γρήγορα.

— Τίποτε δι' ἐμέ· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἡ παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, μικρά τινα χρέη ἀνεφάνησαν εἰς τὰς προετοιμασίας σου· λοιπόν.

— Λοιπόν, ὁ ρίγα καρὼ, εἶναι πάντοτε ἀδυσώπητος χρεωφειλέτης.

— Σὺ εἶσαι τόσον καλὴ, ὥστε χάριν τοῦ ρίγα καρὼ — ἡ ἀντάλλαγμα τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς πληρώνεις χίλια φράγκα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ αὐτοχειριασθῶ· καὶ εἰς ἓν του σαρόδωνειον κάγχασμα, ἐπακούμβησε τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ κροτάφου του.

— Αἶ! ἄς παύσῃ πλέον αὕτῃ ἡ κωμωδία· εἶπεν ἐκείνη καταστᾶσα ὀλοπόρφυρος· καὶ σύρξας τὸ χρηματοφυλάκιόν τῆς ἔρριψε κύλινδρον πεντήκοντα χρυσῶν λουδουβικείων ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῆς, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὅλην μεθ' ἑαυτῆς, διὰ νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ ξένα. . . .

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἐγένετο, καὶ ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε.

(Ὁ ἐπίλογος τοῦ ἱστορήματος εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον).